အစေခံ (အပိုင်း ၁)

ကျွန်တော့်နာမည်လွင်ဦးပါ၊ကျွန်တော်နေတဲ့ရပ်ကွက်ကကိုယ့်ဝင်းကိုယ့်ခြံနဲ့တသီးတခြားလေးဖြစ်နေပြီးဒီပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေကအချင်းချင်းလမ်းမှာတွေ့ရင်တောင်ပြုံးပြရုံအဆင့်နဲ့ဘဲဆက်ဆံကြတယ်၊အဲဒီရပ်ကွက်မှာကြီးရတဲ့တစ်ဦးတည်းသားဖြစ်တဲ့ကျွန်တော့်ကိုလဲကျွန်တော့်အမေကတောက်လျှောက်ချုပ်ချယ်လာလိုက်တာ၊ကျွန်တော်(၁၀)တန်းဖြေအပြီး၊ကျောင်းကလဲပိတ်ထားတုန်း၊နယ်မှာတာဝန်ကျနေတဲ့အဖေဆီကိုကျွန်တော့်အမေတစ်လကျော်ကျော်လောက်လိုက်အသွားမှာမှကျွန်တော့်ဘဝအတွက်လွတ်လပ်ရေးစရတော့တာပါဘဲ။ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကနေကြည့်ရင်၊အသက်(၃၄)နှစ်လောက်ရှိတဲ့နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားကတော်၊ခလေးတစ်ယောက်အမေအန်တီရှယ်လီနေတဲ့အိမ်ဖက်ကိုလှမ်းမြင်ရတယ်၊ အရပ်(၅)ပေ(၄)လက်မလောက်ရှိမယ့်တောင့်တောင့်တင်းတင်းခန္ဓာကိုယ်အလှနဲ့ဖွံ့ထွားတဲ့သူ့ရင်သားနဲ့တင်သားဆိုင်ကြီးတွေရဲ့အပေါ်မှာထမီရေရှားလေးဝတ်ပြီးသူ့ခြံဝင်းထဲကအဝတ်တန်းတွေပေါ်မှာအဝတ်ထွက်လှမ်းတတ်တဲ့အန်တီရှယ်လီကိုကျွန်တော့်အသက်(၁၃)နှစ်သားလောက်ထဲကစချောင်းကြည့်နေတတ်ခဲ့တာသူ့ခလေးတစ်ယောက်ရပြီးကျွန်တော်လဲ(၁၆)နှစ်ကျော်လူပျိုပေါက်ဖြစ်တဲ့အထိပါဘဲ။ညဖက်လူလစ်တဲ့အချိန်တွေရောက်ရင်၊ထမီတန်းမှာညလုံးပေါက်လှမ်းထားတတ်တဲ့သူ့ထမီတွေနဲ့အတွင်းခံဘောင်းဘီရောင်စုံလေးတွေကိုကျွန်တော်ခြံကျော်ခိုးဝင်ပြီးတိတ်တခိုးနမ်းတယ်၊နူးညံ့တဲ့သူ့အတွင်းခံဘောင်းဘီလေးတွေရဲ့နူးညံ့တဲ့ထိတွေ့မှုနဲ့မွှေးရနံ့ဟာကျွန်တော်ဂွင်းထုဖို့ကုန်ကြမ်းတွေပါဘဲ၊ထမီတန်းပေါ်မှာသူ့ထမီတွေနဲ့အတွင်းခံဘောင်းဘီလေးတွေကိုတစ်ပတ်လောက်မမြင်ရရင်တော့ကျွန်တော့်ရင်မှာဟာတာတာနဲ့နေလို့မကောင်းတော့ဘူး၊ဖြစ်နိုင်ရင်တော့သူ့ကိုအမြဲမြင်တွေ့ခွင့်ရပြီးသူ့ရဲ့အနံ့လေးတွေကိုလဲအချိန်တိုင်းမက်မက်မောမောရှူရှိုက်နေချင်မိတယ်။

အိမ်မှာလွပ်လပ်ရေးရနေတဲ့ကျွန်တော်ကကိုယ့်အကြံနဲ့ကိုယ်အန်တီရှယ်လီနဲ့ရင်းနှီးမှုရအောင်အပြင်းအထန်ကြိုးစားတော့တာပါဘဲ၊လမ်းမှာမတွေ့တွေ့အောင်စောင့်ပြီးနှုတ်ဆက်၊သူဈေးကပြန်လာရင်လဲမတော်တဆဘဲလမ်းမှာဆုံသလိုနဲ့တမင်တကာစောင့်ပြီးဈေးခြင်းအတင်းကူဆွဲပေး၊သူ့သမီးလေးကိုလဲအတင်းကူထိန်းပေးရင်းနဲ့တဖြည်းဖြည်းသူနဲ့ရင်းနှီးမှုရယူနိုင်ခဲ့ပြီးသူကလဲလူကောင်းသိပ်မထွားတဲ့ကျွန်တော့်လိုချာတိတ်ကိုနောက်ပိုင်းမှာတော့မီတာခဆောင်ခိုင်းတာမျိုး၊ဖုန်းဘေလ်ဆောင်ခိုင်းတာမျိုး၊ဈေးဝယ်ခိုင်းတာမျိုး၊သူ့သမီးလေးကိုလဲလိုလိုချင်ချင်ထိန်းခိုင်းတာမျိုးလေးတွေနဲ့၊တစစသူ့အိမ်ကိုဝင်ထွက်ခွင့်ပေးလာပြီးကျွန်တော့်ကိုခိုင်းတတ်လာတယ်၊ကျွန်တော့်ဘဝအတွက်တော့ပျော်ရွှင်စရာဘဝအစပါဘဲ။ဒီလိုနဲ့တစ်ရက်သူ့အိမ်ကိုအရောက်မှာ“ဒီနေ့အန်တီအပြင်သွားစရာရှိတယ်၊နဲနဲကြာမှာဆိုတော့အန်တီ့သမီးကိုမင်းကြည့်ပေးထားနိုင်မလား”လို့မေးပါတယ်၊ကျွန်တော်လဲဒီလိုအခွင့်အရေးစောင့်နေသူပီပီ“ဟုတ်ကဲ့စိတ်ချပါအန်တီရှယ်လီ၊ကျွန်တော်ထိန်းပေးပါ့မယ်”လို့တက်တက်ကြွကြွဖြေရင်းအပြင်အဝတ်အစားနဲ့အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်ထားပြီးအရမ်းကိုလှနေတဲ့သူ့ကိုတိတ်တခိုးလေးကြည့်ပြီး၊သူ့ခလေးအတွက်လုပ်ပေးဖို့သူမှာတာတွေကိုမှတ်သားရင်း၊သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကထွက်လာတဲ့ရေမွှေးနံ့သင်းသင်းလေးကိုရှူရှိုက်ရင်းနဲ့ကျွန်တော်သက်ပြင်းတောင်ခိုးရှိုက်မိတယ်၊နောက်ဆုံးသူအိမ်အပြင်ထွက်ပြီးဒေါက်ဖိနပ်လေးစီးနေတဲ့အချိန်လေးမှာတောင်သူ့ခြေဖဝါးအောက်ကဖိနပ်လေးကိုမနာလိုဖြစ်ရအောင်သူနဲ့ပတ်သက်သမျှအရာရာဟာကျွန်တော့်ရင်ကိုလှုပ်ခတ်စေခဲ့တာပါ။အန်တီရှယ်လီတစ်ယောက်အပြင်ထွက်သွားပြီးမကြာမီအချိန်မှာဘဲခလေးကလဲအိပ်သွားတာနဲ့အဝတ်ဟောင်းတောင်းထဲကနေသူဝတ်ပြီးလျှော်ဖို့စုထားတဲ့သူ့ထမီတွေနဲ့အတွင်းခံဘောင်းဘီလေးတွေကိုရွေးထုတ်ပြီးတော့အဲဒီနားကကြမ်းပြင်ပေါ်မှာဘဲကျွန်တော်ပက်လက်လှန်အိပ်လိုက်ပြီး၊ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှာသေသေချာချာစုပုံတင်ရင်းနဲ့၊ကျွန်တော်ဂွင်းစတိုက်တယ်၊သူ့ထမီပေါ်မှာစွဲကျန်ရစ်နေတဲ့ရင်ခုန်ချင်စရာသူ့ရဲ့အနံ့အသက်တွေနဲ့၊ချွေးနံ့သေးနံ့တွေနဲ့ရောနေတဲ့သူ့ပင်တီဂွကြားလေးတွေကိုရှူရှိုက်ရင်းဂွင်းထုရတဲ့အရသာဟာကျွန်တော့်ဘဝအတွက်တော့စည်းစိမ်ယစ်စရာမဟာအခွင့်အရေးပါဘဲ၊အရင်အချိန်တွေကအမြဲတမ်းသူလျှော်ထားပြီးသားအဝတ်တန်းပေါ်မှာအခြောက်ခံဖို့လှမ်းထားတဲ့သူ့ထမီနဲ့ပင်တီတွေကိုဘဲခိုးခိုးနမ်းပြီးကျေနပ်နေခဲ့ရတဲ့ဘဝကနေပြီးဒီလိုမ

လျှော်မဖွတ်ရသေးတဲ့သူ့အဝတ်ဟောင်းတွေဆီကလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်သူ့အနံ့အသက်တွေကိုရှူရှိုက်လိုက်ရတော့ကျွန်တော် အရှင်လတ်လတ်နတ်ပြည်ရောက်သွားသလိုခံစားရပြီးဒီလိုမျိုးဘဝနဲ့တစ်သက်လုံးနေနိုင်ဖို့ကိုလဲပြင်းပြင်းပြပြတောင့်တမိတယ်။ ကျွန်တော်ဂွင်း(၂)ခါလောက်ဆက်တိုက်ထုအပြီးမှာတော့သူ့ကိုကျေးဖူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့၊တစ်အိမ်လုံးကိုကြမ်းတိုက်ပေးတယ်၊မ ဆေးရသေးတဲ့ပန်းကန်တွေကိုလဲဆေးပေးတယ်၊ရေချိုးခန်းဆိုရင်လဲအိမ်သာအိုးပါမကျန်ပြောင်လက်နေအောင်ဆေးကြောထား လိုက်တယ်၊အိပ်ယာကနိုးလာတဲ့ခလေးကိုလဲနို့ဘူးတိုက်ပြီးထိန်းပေးထားတယ်၊အလုပ်တွေအားလုံးပြီးတော့ကျွန်တော်လဲဖတ် ဖတ်ကိုမောသွားတော့တာပါဘဲ။

နေ့လည်(၁)နာရီလောက်ကထွက်သွားတဲ့အန်တီရှယ်လီကညနေ(၃)နာရီခွဲလောက်မှာပြန်ရောက်လာတယ်၊ရောက်ရောက်ချင်း အိမ်သာအရင်ဝင်ပြီးတော့“လွင်ဦးအိမ်သာဆေးထားတာလား”လို့အိမ်သာထဲကနေလှမ်းမေးတော့တာပါဘဲ၊ကျွန်တော်ကလဲ “ဟုတ်ကဲ့အန်တီရှယ်လီ”ပေ့ါ၊သူနောက်ထပ်ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲခဏကြာတော့ခြေထောက်ရေဆေးထားတဲ့သူကထမီနှစ် ဖက်ကိုမဆိုသလောက်လေးမလို့ရေချိုးခန်းထဲကထွက်လာပြီးသူ့အိပ်ခန်းထဲကိုအဝတ်လဲဖို့ဝင်သွားပါတော့တယ်။နောက်ထပ် (၅)မိနစ်လောက်ကြာတော့၊အိမ်နေရင်းတီရှပ်အဖြူရောင်လက်ပြတ်လေးနဲ့ပါတိတ်ထမီနက်ပြာရောင်အဟောင်းလေးကိုဝတ်လို့ သူအခန်းထဲကထွက်လာပြီး၊အိမ်ရှေ့ခန်းကဆိုဖာပေါ်မှာ၊ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်ရင်း“အိုက်လိုက်တာကွာ၊ခလေးငိုသေးလား” လို့မေးတယ်၊ကျွန်တော်လဲသူအဝတ်လဲနေတဲ့အချိန်တုန်းကအလိုက်တသိသွားယူထားတဲ့ရေခဲသေတ္တာထဲကထုတ်လာတဲ့ရေပု လင်းထဲကရေကိုဖန်ခွက်ထဲထည့်ပြီးသူထိုင်နေတဲ့ဆိုဖာဘေးမှာဒူးထောက်ပြီးပေးရင်းနဲ့“မငိုပါဘူးအန်တီရှယ်လီ၊သူအိပ်ယာနိုး တော့နို့ဘူးတစ်ဘူးကုန်အောင်တိုက်ထားပါတယ်”လို့ဖြေရင်းယက်ခပ်ပေးနေလိုက်တယ်၊(အဲဒီအချိန်ကမီးပျက်နေလို့ရေလဲသိပ် မအေးပန်ကာလဲဖွင့်လို့မရပါဘူး)၊အန်တီရှယ်လီက“လွင်ဦးဒီနေ့သိပ်လိမ္မာနေပါလား၊အိမ်သန့်ရှင်းရေးလဲလုပ်ထားတယ်၊ခလေး လဲထိန်းပေးတယ်၊အန်တီရှယ်လီကိုလဲယပ်ခပ်ပေးတယ်၊မုန့်ဖိုးကောင်းကောင်းပေးရမယ်”လို့ပြောပြီးသောက်ပြီးသားဖန်ခွက်ကို သူ့ရှေ့ကစားပွဲပေါ်မှာတင်လိုက်ပါတယ်၊အဲဒီအချိန်ကကျွန်တော့်စိတ်တွေအရမ်းကိုလှုပ်ရှားနေပြီးကြည်နူးနေခဲ့တာပါ၊သူ့ဘေးမှာ ဒူးထောက်ပြီးယပ်ခပ်ပေးနေရင်းနဲ့သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကထွက်လာတဲ့ချွေးနံ့နဲ့ရေမွှေးနံ့ရောနေတဲ့သင်းပျံ့ပျံ့ကိုယ်သင်းရနံ့လေးတွေ၊မ ကြာသေးခင်ကမှရှူရှိုက်ခွင့်ရထားတဲ့သူ့ပင်တီလေးတွေဆီကသူ့စောက်ပတ်ရဲ့မက်မောဖွယ်ရနံ့ပြင်းပြင်းနဲ့ကျွန်တော့်ရှေ့မှာမြင် နေရတဲ့အရမ်းကိုလှတဲ့ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းသူ့ခြေဖမိုးလေးတွေနဲ့လိုက်ဖက်အောင်အရောင်ရင့်ရင့်ဆိုးထားတဲ့ခြေသည်းလေး တွေရဲ့အနားမှာကျွန်တော့်ရင်တွေထိန်းလို့သိမ်းလို့မရအောင်ခုန်နေပြီးရေငတ်နေသလိုခံစားနေရတယ်၊ကျွန်တော်သူ့ခြေဖမိုး လေးကိုဘဲကြည့်နေရင်းနဲ့“အန်တီရှယ်လီသာခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်ကျွန်တော်နေ့တိုင်းအန်တီရှယ်လီခိုင်းတာမှန်သမျှလုပ်ပေးချင်ပါ တယ်၊မုန့်ဖိုးလဲမလိုချင်ပါဘူး”လို့ပြန်ပြောလိုက်မိတယ်၊သူကချက်ချင်းဘဲ“ပြောပါအုံး၊မုန့်ဖိုးမလိုချင်ပါရင်ဘာလိုချင်တာလဲ”လို့ တအံ့တသြမေးတယ်၊ထူးဆန်းတယ်လို့ဘဲပြောရမလား၊ဂွင်း(၂)ခါထုပြီးသားကျွန်တော့်လီးလဲတောင်လာပြန်တယ်၊ကျွန်တော့် ခေါင်းကိုပိုငုံ့ထားလိုက်ပြီးအသံခပ်တိုးတိုးနဲ့“ကျွန်တော်မသိဘူးအန်တီရှယ်လီ၊ကျွန်တော်ဒီလိုဘဲအန်တီရှယ်လီအနားမှာအမြဲ တမ်းကျွန်တစ်ကောင်လိုအစေခံတစ်ကောင်လိုနေချင်တယ်”လို့ပြောလိုက်တယ်၊ခဏတော့ကျွန်တော်တို့(၂)ယောက်ကြားမှာ တကယ်ကိုလုံးဝတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတယ်၊ဒါပေမဲ့ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံကိုတော့ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကျွန်တော်ပြန် ကြားနေမိတယ်၊ငြိမ်သက်မှုက(၃)မိနစ်လောက်တော့ကြာပါလိမ့်မယ်၊သူကပဲစပြီး“လွင်ဦးမင်းငါ့မျက်နှာကိုအသေအချာကြည့်ပြီး ခုနကမင်းပြောခဲ့တဲ့စကားကိုပြန်ပြောစမ်း”လို့အမိန့်ပေးတယ်၊ကျွန်တော့်ရင်တွေခုန်လိုက်တာများသေမိန့်စောင့်နေရတဲ့တရားခံ လိုဘဲ၊သူစိတ်ဆိုးသွားမှာလဲအခုမှတွေးပြီးကြောက်လာတယ်၊လည်ချောင်းတွေလဲခြောက်ကပ်ပြီးထောက်ထားတဲ့ဒူးတောင်မခိုင် ချင်တော့ဘူး၊ကျွန်တော်အားတင်းပြီးသူ့မျက်နှာကိုမော့ကြည့်လိုက်တယ်၊ကျွန်တော့်ကိုစိန်းစိန်းကြီးစိုက်ကြည့်နေတဲ့သူ့မျက်ဝန်း ကသိမ်ငယ်မှုတွေ၊အသနားခံမှုတွေနဲ့ပြည့်နှက်နေတဲ့ကျွန်တော့်အကြည့်တွေကိုနားလည်နိုင်လိမ့်မယ်လို့အဲဒီအချိန်က၊အရမ်းကို မျှော်လင့်ခဲ့မိတာပါဘဲ၊ကျွန်တော်လဲအရင်တစ်ခါထက်ပိုတိုးတဲ့အသံနဲ့“ကျွန်တော်အန်တီရှယ်လီအနားမှာအမြဲတမ်းကျွန်တစ် ကောင်လိုအစေခံတစ်ကောင်လိုနေပါရစေ”လို့အရဲစွန့်ပြီးအသနားခံမိတယ်၊ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့သူမျက်လုံးရဲ့ကျွန်တော့်

အပေါ်မှာကြည့်နေတဲ့အကြည့်ကပုံစံပြောင်းသွားတာကိုကျွန်တော်မြင်လိုက်ရတယ်၊သူကဆက်ပြီး“နင်ကဘာအတွက်နဲ့ငါ့ဆီမှာကျွန်ခံချင်ရတာလဲ”လို့ခပ်မာမာမေးတယ်၊သူတစ်ခါမှကျွန်တော့်ကိုနင်ငါသုံးပြီးမဆက်ဆံခဲ့ဖူးပါဘူး၊ကျွန်တော်ပိုပြီးသိမ်ငယ်သွားသလိုဘဲ၊သူ့ခြေထောက်ကိုသာဖက်ပြီးငိုချင်လာတယ်၊ကျွန်တော့်တံတွေးကိုအသာမျိုချပြီးခပ်တိုးတိုးဘဲ“ကျွန်တော်အန်တီရှယ်လီခြေရင်းမှာအမြဲတမ်းအစေခံတစ်ယောက်ဘဝနဲ့နေရတာပျော်လို့ပါ”လို့ပြောလိုက်တယ်၊ကျွန်တော့်အဖြေကြားတော့၊သူကကျွန်တော့်ကိုထူးဆန်းတဲ့သတ္တဝါတစ်ကောင်လိုကြည့်လိုက်ပြီး“ငါ့ဆီမှာတစ်သက်လုံးကျွန်ခံမှတော့နင့်ဘဝခွေးဖြစ်သွားမှာပေါ့”လို့ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပြောတယ်၊ကျွန်တော်ကလဲ“ကျွန်တော်အန်တီရှယ်လီရဲ့ခွေးလေးဖြစ်ချင်ပါတယ်၊ဖြစ်ခွင့်ပေးပါ”လို့ရှက်ရှက်နဲ့ဘဲထပ်ပြောလိုက်တယ်၊ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့သူက“နင့်ကိုငါ့အိမ်မှာကျွန်အဖြစ်လက်ခံရအောင်၊နင်ကထမင်းဟင်းကောင်းကောင်းချက်တတ်လို့လား၊အဝတ်လျှော်တာမီးပူတိုက်တာရောလုပ်တတ်လား”လို့သူ့မျက်ခုံးလေးပင့်ပြီးမေးတယ်၊သူ့အမေးကိုကြားတော့ကျွန်တော်ပျော်လိုက်တာဗျာ၊ချက်ချင်းဘဲ“ဟုတ်ကဲ့ကျွန်တော်လုပ်တတ်ပါတယ်၊မတတ်သေးတာရှိရင်လဲကျိုးစားပြီးသင်ပါ့မယ်၊ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းကြည့်ပါ”လို့သွက်သွက်လက်လက်ဖြေလိုက်ပြီးတစ်ဆက်ထဲမှာဘဲ“ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းလဲနှိပ်တတ်ပါတယ်၊အန်တီရှယ်လီခြေဖဝါးလေးကိုနှိပ်ပေးပါရစေ”လို့ခပ်ရဲရဲခွင့်တောင်းလိုက်တယ်၊သူက“ငါအခုအနှိပ်မခံချင်သေးဘူး၊ငါလိုအပ်လာရင်နင့်ကိုခိုင်းမယ်၊နောက်ပြီးငါ့အိမ်မှာနင့်ကိုကျွန်အဖြစ်လက်ခံဖို့သင့်မသင့်ငါစဉ်းစားအုံးမယ်၊အခုလောလောဆယ်အိမ်မှာလျှော်စရာအဝတ်တွေပုံနေတာဘဲ၊ငါအပြင်သွားတုန်းကဝတ်ထားတဲ့ဟာတွေပါငါ့အခန်းထဲကသွားယူပြီးနင်တစ်ခါထဲထည့်လျှော်လိုက်တော့၊နင်ဘယ်လောက်လက်ကြောတင်းလဲဆိုတာကြည့်ရတာပေါ့”လို့ပြောရင်းကျွန်တော့်ကိုစခိုင်းပါတော့တယ်၊ကျွန်တော့်အတွက်တော့သန်းဆုကြီးပေါက်သလိုပါဘဲ၊ကျွန်တော်လဲဟန်တောင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ“ကျွန်တော့်ကိုအခုလိုခိုင်းတာအရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”လို့အားရဝမ်းသာပြောမိတယ်၊သူက“ငါ့ဆီမှာကျွန်ခံချင်ရင်လျှာမရှည်နဲ့၊ခိုင်းတာကိုလုပ်၊မေးတာဘဲဖြေ၊ကျွေးတာကိုဘဲစားပြီး၊ငါကသေဆိုရင်သေ၊ရှင်ဆိုရှင်လိုက်၊နောက်တစ်ခါငါမမေးဘဲလျှာထပ်ရှည်ရင်လို့ကတော့အဲဒီပါးစပ်ငါ့ဖိနပ်စာမိသွားမယ်၊ငါ့ဆီမှာကျွန်ဖြစ်ရဖို့သိပ်လွယ်မယ်ထင်မနေနဲ့”လို့ခပ်တင်းတင်းပြောအပြီးမှာတော့၊ကျွန်တော်လဲသူ့အနားကအမြန်ထလို့အဝတ်လျှော်ဖို့အတွက်ပြင်ဆင်ရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်သူ့ရဲ့(၅)ထည်မြောက်ထမီကိုတဘုံးဘုံးနဲ့လျှော်နေတုန်း၊သူကရေချိုးခန်းအဝမှာခါးတစ်ဖက်ကိုထောက်လို့လာကြည့်ရင်းနဲ့“ငါ့အောက်ခံဘောင်းဘီဂွကြားနေရာတွေကိုသေသေချာချာဂရုစိုက်ပြီးပြောင်အောင်လျှော်နော်၊ရော့ဒါကိုပါတလက်စထဲထည့်ပြီးလျှော်လိုက်”ဆိုပြီးသူယူလာတဲ့ပင်တီလေးတစ်ထည်ကိုလှမ်းပစ်ပေးပြီးလှည့်ထွက်သွားတယ်၊ကျွန်တော့်ရှေ့မှာရောက်လာတဲ့သူ့ပင်တီပန်းနုရောင်လေးကို၊ကျွန်တော်စိုက်ကြည့်ရင်းနဲ့ရင်ခုန်သံတွေအရမ်းမြန်လာတယ်ရေစိုနေတဲ့ကျွန်တော့်လက်ကိုအမြန်ခြောက်အောင်သုတ်လိုက်ပြီးအဲဒီပင်တီလေးကိုတယုတယကောက်ယူလိုက်ရင်း၊စိုထိုင်းထိုင်းလေးဖြစ်နေသေးတဲ့ပင်တီဂွကြားလေးကအန်တီရှယ်လီရဲ့လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်စောက်ပတ်နံ့ကိုအငမ်းမရရှူရှိုက်လိုက်ပြီး၊နောက်ထပ်တစ်ခေါက်အရှင်လတ်လတ်နတ်ပြည်ထပ်ရောက်သလိုခံစားမှုမျိုးနဲ့အဲဒီအချိန်ကတစ်လောကလုံးကိုကျွန်တော်မေ့သွားလိုက်တာနောက်ထပ်တစ်ခေါက်သူရေချိုးခန်းအဝကိုရောက်လာတဲ့အချိန်မှာသူ့ပင်တီလေးကိုကျွန်တော့်လျှာနဲ့ပယ်ပယ်နယ်နယ်ယက်နေတာကိုသူတွေ့သွားအထိပါဘဲ၊သူက“ဟဲ့ငါချီးပါမလို့၊နင်အပြင်ထွက်စမ်း၊ဒီအထဲမှာလုပ်စရာရှိတာမလုပ်ဘဲနဲ့စောက်ရူးလာထနေတယ်”လို့အသံမာမာနဲ့ပြောရင်းရေချိုးခန်းထဲဝင်လာပြီးအမိန့်ပေးတယ်၊ကျွန်တော်လဲခိုးထုတ်ခိုးထည်နဲ့မိသွားတော့ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ရေချိုးခန်းအပြင်ကိုအမြန်ထွက်၊ဒူးထောက်ခေါင်းငုံ့နေလိုက်ပြီးအထဲကအသံကိုနားစွင့်ထားလိုက်တာ၊သူချီးပါသေးပေါက်တဲ့အသံရောဖင်ဆေးတဲ့အသံပါကောင်းကောင်းကြားရတယ်၊မကြာခင်မှာဘဲရေစိုနေတဲ့လက်နှစ်ဖက်ကိုသူဝတ်ထားတဲ့ထမီနဲ့သုတ်ရင်းပြန်ထွက်လာပြီး“အဝတ်လျှော်စရာရှိတာကိုမြန်မြန်လျှော်၊နင့်ကိုငါခိုင်းစရာတွေရှိသေးတယ်”လို့ပြောပြီးကျွန်တော့်ခေါင်းကိုခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ခေါက်ပြီးထွက်သွားမှဘဲကျွန်တော်အသက်ရဲရဲပြန်ရှူရဲတော့တယ်၊ကျွန်တော်အချိန်ထပ်မဖြုန်းတော့ဘဲသူ့အီးနံ့လေးသင်းသင်းလေးကိုမက်မက်မောမောအဆုတ်ထဲရှူသွင်းရင်း၊လျှော်လက်စအဝတ်တွေကိုလျှော်အပြီး

လှမ်းအပြီးမှာတော့၊ကလေးကိုပေါင်ပေါ်မှာတင်ရင်းစာအုပ်ဖတ်နေတဲ့သူ့ရှေ့မှာအမိန့်နာခံဖို့အတွက်နောက်တစ်ခေါက်ဒူးသွားထောက်လိုက်ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ဖတ်လက်စစာအုပ်ကိုဘေးခုံပေါ်မှာတင်၊ပေါင်ပေါ်ကခလေးကိုပုခက်ထဲထည့်ပြီး“ငါရေချိုးတော့မယ်၊ငါရေချိုးနေတုန်းငါလိမ်းဖို့သနပ်ခါးသွေးထား၊ခြေထောက်နဲ့လက်ပါလိမ်းဖို့များများသွေးလို့ပြောပြီးသူ့အခန်းထဲဝင်သွားတယ်၊ကျွန်တော်ကတော့သူရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားတဲ့အချိန်ရောက်တော့မှသူ့အခန်းထဲကိုဝင်ပြီး၊သူချွတ်ထားပြီးခဲ့တဲ့ကြမ်းပေါ်ကထမီအကွင်းလိုက်နဲ့ကုတင်ခြေရင်းမှာသူပစ်တင်သွားတဲ့ဘရာစီယာနဲ့တီရှပ်လေးကိုကောက်သိမ်းပြီးထုံးစံအတိုင်းသူ့အနံ့အသက်လေးတွေကိုရှူရှိုက်လို့အပြီးမှာအဝတ်ဟောင်းတောင်းထဲကိုထည့်တယ်၊ပြီးတာနဲ့မှန်တင်ခုံခြေရင်းမှာရှိနေတဲ့သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်ပေါ်မှာသူလိမ်းဖို့သနပ်ခါးစသွေးပါတော့တယ်၊တစ်ခါမှဒီလိုအဝတ်တွေအများကြီးမလျှော်၊သနပ်ခါးအများကြီးမသွေးဖူးတဲ့ကျွန်တော့်လက်မောင်းတွေအောင့်လာတယ်၊(၁၀)မိနစ်လောက်ကြာတော့သူရေချိုးခန်းထဲကနေထမီရင်ရှားလေးနဲ့ထွက်လာပြီးမှန်တင်ခုံရှေ့ကခုံပေါ်မှာထိုင်လိုက်ရင်း“ကျောက်ပျဉ်ကိုငါ့လက်နဲ့မှီအောင်မထားစမ်း”လို့ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းပြီးတော့မှသူ့မျက်နှာ၊လည်ပင်းတစ်ဝိုက်နဲ့လက်နှစ်ဖက်ကိုသနပ်ခါးစလိမ်းပါတယ်၊ပြီးတော့မှထိုင်နေရာကထလို့၊သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကိုမဆိုသလောက်လေးကားထားလိုက်ရင်း၊ဘယ်ဖက်လက်တစ်ဖက်နဲ့သူ့ထမီကိုဒူးအပေါ်ပေါင်လယ်မရောက်တရောက်အထိဆွဲမလိုက်ပြီး၊ညာဖက်လက်နဲ့သွားပွတ်တံလေးကိုကိုင်လိုက်လို့သူ့မျက်နှာလှလှလေးပေါ်ကသနပ်ခါးတွေကိုညီညီညာညာလေးဖြစ်အောင်မှန်ကြည့်ပြီးပြုပြင်ရင်းနဲ့“ငါ့ခြေထောက်ကိုကျန်တဲ့သနပ်ခါးတွေအကုန်လိမ်းလိုက်တော့”လို့အမိန့်ပေးပါတယ်၊ကျွန်တော်ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပါတယ်၊အခွင့်အရေးရတုန်းဖြူဝင်းလှပတဲ့သူ့ရဲ့ပေါင်တံအလယ်လောက်ကနေသူ့ခြေဖမိုးလှလှလေးအထိ၊ပေါင်အတွင်းသားလေးတွေပါမကျန်ရအောင်ဂရုတစိုက်သနပ်ခါးလိမ်းပေးနေလိုက်တာ၊ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုသူနောက်တကြိမ်ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ပြီးတော့သတိပေးရတဲ့အထိပါဘဲ၊“ဟဲ့ငါ့ခြေထောက်ကိုသနပ်ခါးလိမ်းနေတာမပြီးတော့ဘူးလား၊ခိုင်းလိုက်ရင်လှုပ်စိလှုပ်စိနဲ့ဘာလုပ်နေမှန်းမသိဘူး၊သနပ်ခါးမြန်မြန်ခြောက်အောင်ယပ်ခပ်စမ်း၊ပြီးရင်မီးပြန်လာတုန်းမီးပူတိုက်စရာအဝတ်တွေကိုနင်ရေမချိုးခင်မြန်မြန်တိုက်လိုက်”လို့ပြောပြီးကျွန်တော်သူ့ခြေထောက်ကိုယပ်ခပ်ပေးနေတုန်းမှာဘဲ၊ဘီဒိုထဲကပါတိတ်ထမီအနက်ရောင်လေးတစ်ထည်ကိုယူပြီးသူဝတ်ထားတဲ့ရေလဲထမီနဲ့လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီးတော့မှကြမ်းပေါ်ကသူချွတ်ချလိုက်တဲ့ရေလဲထမီလေးကိုခြေတစ်ဖက်နဲ့ခပ်လို့ကြမ်းပေါ်မှာဒူးတုပ်နေတဲ့ကျွန်တော့်မျက်နှာဆီကိုကန်ပို့လိုက်ရင်းနဲ့“ဒီထမီကိုနင်ရေချိုးတဲ့အခါတစ်လက်စထဲလျှော်လိုက်တော့၊မလျှော်ဖြစ်တာအတော်ကြာနေပြီ၊အခုမီးပူမြန်မြန်သွားတိုက်၊နင်ရေချိုးပြီးတာနဲ့ငါထမင်းစားဖို့ပြင်၊အဆင်သင့်ဖြစ်ရင်ငါ့ကိုလာပြော၊မြန်မြန်လုပ်”လို့ညွှန်ကြားချက်တွေဆက်တိုက်ပေးပြန်တယ်၊သူ့စကားဆုံးတာနဲ့ကျွန်တော်လဲသူ့ရေလဲထမီလေးကိုပုခုံးပေါ်မှာတင်ရင်းကျွန်တော်မီးပူတိုက်ဖို့သူ့ရှေ့ကထွက်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

မီးပူတိုက်၊ရေချိုးနဲ့ထမင်းပွဲပြင်အပြီးမှာ၊ခလေးနို့ဘူးတိုက်နေတဲ့သူ့ရှေ့မှာဒူးထောက်ပြီး“ထမင်းသုံးဆောင်လို့ရပါပြီ”လို့သံတော်ဦးတင်တယ်၊သူကကျွန်တော့်ကိုငုံ့ကြည့်ပြီး“ဘာလို့နံစော်နေတဲ့အဝတ်ဟောင်းတွေပြန်ဝတ်ထားရတာလဲ၊နင်ဝတ်ဖို့ငါ့အခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာငါထုတ်ပေးထားတာတွေနဲ့သွားလဲပြီးမြန်မြန်ပြန်လာခဲ့”လို့အမိန့်ပေးလို့ကျွန်တော်အဝတ်လဲဖို့သွားယူတော့တီရှပ်အစုတ်တစ်ထည်နဲ့အရောင်တောင်မပေါ်တော့တဲ့ထမီအစုတ်အပြဲတစ်ထည်ကိုတွေ့တယ်၊ကျွန်တော်လဲရေချိုးခန်းထဲမှာအဝတ်လဲလိုက်လိုက်ရင်းထမီကိုတော့ပုဆိုးဝတ်သလိုဘဲဝတ်ပြီးထမင်းစားနေတဲ့သူ့အနားမှာဒူးသွားထောက်လိုက်တယ်၊သူကထမင်းစားနေရင်းကငုံ့ကြည့်ပြီး“ထမီကိုပုဆိုးဝတ်သလိုမဝတ်နဲ့ထမီဝတ်သလိုဘဲခပ်တိုတိုနဲ့သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်စမ်း”လို့ပြောပြီးကျွန်တော်ကျိုးကျိုးစားစားထမီဝတ်နေတာကိုကြည့်နေရင်းနဲ့“ဒီနေ့နင့်အတွက်ပိုချက်မထားတော့ထမင်းတော့လောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ငါစားမကုန်တော့လို့ကျန်နေသေးရင်တော့ခြံရှေ့မှာငါကျွေးနေကျခွေးဝဲစားတွေကိုဒီညမကျွေးတော့ဘူး၊နင်ဘဲငါကျန်တာတွေစားလိုက်တော့”လို့ဆက်ပြောတယ်၊သူ့နှုတ်ဖျားကပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးထွက်ပေါ်လာတဲ့စကားလုံးတိုင်းဟာ၊လုံးဝဝေးကွာခြားနားသွားတဲ့သူနဲ့ကျွန်တော်ရဲ့နယ်နမိတ်အပိုင်းအခြားနဲ့အထက်အောက်အပြန်အလှန်ဆက်ဆံရေးကိုအပြီးသတ်ထင်ဟပ်

ပေါ်လွင်စေတယ်၊ခွေးဝဲစားတစ်ကောင်နဲ့အဆင့်အတန်းတူသတ်မှတ်ခံရတဲ့ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့နိမ့်ကျမှုနဲ့ကျွန်တော်ကိုးကွယ်မြတ်နိုးတဲ့သူ့ရဲ့ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှုရဲ့အတိုင်းအဆမဲ့ကွာခြားမှုတွေဟာ၊ကျွန်တော်ကိုသူ့ခြေဖဝါးအောက်မှာပိုပြီးသိမ်ငယ်သွားစေခဲ့တယ်၊မကြာခင်မှာဘဲသူထမင်းစားလို့ပြီးသွားတော့လက်သွားဆေးရင်းနဲ့“ဒီမှာနင်ထမင်းစားရင်သုံးရမဲ့ပန်းကန်”လို့ပြောရင်းမီးဖိုချောင်ကြမ်းပြင်ပေါ်ကသံပန်းကန်ပြားကိုခြေထောက်နဲ့ညွှန်ပြတယ်၊သူလက်ဆေးလို့ပြီးတော့အိမ်ရှေ့ခန်းကိုထွက်သွားတော့မှဘဲ၊သူ့စားကျွင်းစားကျန်တွေကိုသူသတ်မှတ်ပေးခဲ့တဲ့သံပန်းကန်လေးထဲမှာစုပုံထဲ့ပြီးတော့ကြမ်းပေါ်မှာဘဲဗိုက်ဆာဆာနဲ့စားလိုက်ရတာကျွန်တော့်ဘဝအတွက်မေ့မရနိုင်တဲ့အတွေ့အကြုံအသစ်တစ်ခုပါဘဲ။

ပန်းကန်တွေဆေးကြောလို့ပြီးတော့၊ခလေးအိပ်အောင်သိပ်နေတဲ့သူ့အနားမှာဒူးသွားထောက်ပြီးနေလိုက်တာခလေးအိပ်ပျော်သွားတဲ့အချိန်အထိပါဘဲ၊သူ့သမီးလေးကိုပုခက်ပေါ်မှာအရင်တင်လိုက်ပြီးတော့မှဆိုဖာပေါ်မှာခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်ပြီး“ငါတီဗွီကြည့်နေတုန်းဇက်ကြောနဲနဲဆွဲပေးစမ်း”လို့ခိုင်းတယ်၊သူကိုးရီးယားကားကြည့်နေတဲ့တစ်ချိန်လုံးသူ့သောက်ဖို့ရေခပ်ပေးရတဲ့အချိန်ကလွဲလို့သူ့ပုခုံးသားလေးတွေကိုနှိပ်ပေးခွင့်ရလိုက်တယ်၊သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကသင်းပျံ့ပျံ့သနပ်ခါးနံ့လေးတွေကပန်ကာလေနဲ့အတူကျွန်တော့်အသက်ရှူလမ်းကြောင်းထဲကိုအလုံးအရင်းနဲ့စီးဝင်နေတာကျွန်တော့်ဘဝအတွက်ကျေနပ်စရာအရမ်းကောင်းတဲ့အချိန်ပါဘဲ၊ည(၁၀)နာရီလောက်ရောက်တော့မှတီဗွီပိတ်လိုက်ပြီး“ငါအခန်းထဲသွားတော့မယ်၊အိမ်တံခါးတွေအသေအချာပိတ်၊မီးတွေပိတ်ပြီးလိုက်လာခဲ့”လို့ပြောပြီးသူရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားတယ်၊ကျွန်တော်လဲသူခိုင်းတာတွေမြန်မြန်လုပ်ပြီးသူ့အခန်းထဲမှာဒူးသွားထောက်ပြီးမှန်တင်ခုံရှေ့မှာမျက်နှာသစ်ပြီးခါစလန်းဆန်းနေတဲ့သူ့မျက်နှာလှလှလေးကိုအသားလှဆီလိမ်းနေတဲ့ကျွန်တော့်သခင်မရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နောက်ပိုင်းအလှကိုတိတ်တခိုးမော်ဖူးရင်းသူဆေးကြောပစ်လိုက်တဲ့သနပ်ခါးလေးတွေကိုအရမ်းနှမြောနေမိတယ်၊သူကကျွန်တော့်ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ“ကျွန်ခံချင်တဲ့ကောင်လေးဘယ်လိုနေလဲတော်တော်ပင်ပန်းသွားပြီလား”လို့မေးတယ်၊ကျွန်တော်လဲသွက်သွက်လက်လက်ဘဲ“ကျွန်တော်ကဒီလိုမျိုးတစ်သက်လုံးနေချင်တာပါပင်ပန်းတယ်လို့မထင်ပါဘူး”လို့ဖြေလိုက်တယ်၊မျက်နှာလိမ်းလို့ပြီးတော့သူကကုတင်ပေါ်မှာသူ့ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ကိုကြမ်းပေါ်မှာချလို့ထိုင်လိုက်ပြီးမှကျွန်တော့်ကိုအထက်စီးကငုံ့ကြည့်ရင်းနဲ့“ငါလုံးဝကိုထင်မထားဘူး၊လူကြည့်တော့ခွေးပစ်တဲ့ဒုတ်လောက်တောင်မရှိသေးဘူးငါ့ဖင်ကိုခိုးခိုးကြည့်ရတာနဲ့၊ငါ့ပင်တီကိုလျှာနဲ့ယက်လိုယက်၊ငါ့ရှေ့မှာဒူးထောက်ပြီးခွေးတစ်ကောင်လိုပွတ်သီးပွတ်သတ်ကလဲနေချင်သေးတယ်၊ငါ့ဖင်သိပ်ယက်ချင်တယ်ပေါ့ဟုတ်လား”လို့သူခပ်ကြမ်းကြမ်းမေးလိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမီးထတောက်တော့မဲ့အတိုင်းထူပူလာတယ်၊ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာရှိသမျှသွေးတွေပူနွေးလာသလိုခံစားရပြီးကျွန်တော့်လီးလဲတောင်လာပြန်တယ်၊သူကတစ်ဆက်ထဲမှာဘဲ“ငါကနင့်လိုအကောင်ကိုဘာကြောင့်ကျွန်တစ်ကောင်အဖြစ်လက်ခံသင့်လဲဆိုတာကိုငါကျေနပ်တဲ့အထိနင်ပြောနိုင်ရင်လက်ခံဖို့စဉ်းစားပေးမယ်”လို့ဆက်ပြောတယ်၊သူ့စကားကြားတော့ကျွန်တော့်သွေးတွေဆူပွက်ပြီးရုတ်တရက်ဘာကစပြီးပြောရမှန်းတောင်မသိနိုင်တော့ဘူး၊တုန်ခါနေတဲ့ရင်ကိုအစွမ်းကုန်ထိန်းချုပ်ထားပြီးနောက်မှာတော့၊ကျွန်တော့်အသက်(၁၃)နှစ်သားထဲကစပြီးသူ့ကိုစွဲလန်းခဲ့ရတာတွေ၊ညဖက်သူလှမ်းထားတဲ့ထမီတွေကိုခိုးနမ်းခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ၊သူနဲ့ရင်းနှီးခွင့်ရအောင်ကြိုးစားခဲ့တာတွေနဲ့သူ့အိမ်မှာကျွန်တစ်ကောင်လိုနေခွင့်ရတာကျွန်တော်အတွက်စိတ်ချမ်းသာရတာတွေကိုမချွင်းမချန်သူ့ခြေရင်းမှာရင်ဖွင့်ရင်းကျွန်တော့်ကိုကျွန်အဖြစ်လက်ခံပေးနိုင်ဖို့အသနားခံလိုက်ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့သူက“နင့်ကိုကျွန်အဖြစ်လက်ခံလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့နင့်ဘဝကိုငါပိုင်သွားပြီ၊နင်နောက်ပြန်လှည့်လို့လုံးဝမရနိုင်တော့ဘူးနော်၊နင့်ဘဝဟာငါ့အတွက်အသုံးလိုနေသေးတဲ့အချိန်အထိတော့ငါ့ကိုအလုပ်အကျွေးပြုဖို့တစ်ခုထဲအတွက်နဲ့ဘဲရှေ့လျှောက်ရှင်သန်ရတော့မှာသေချာတယ်ဒါပေမဲ့ငါနင့်ကိုမလိုအပ်တော့တဲ့အချိန်ရောက်ရင်တော့ခွေးတစ်ကောင်ကိုကန်သလိုမျိုးနဲ့ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်မှာဘဲ၊ပြီးတော့နင်အရင်လိုငါမသိဘဲငါ့ထမီတွေပင်တီတွေခိုးနမ်းတာမျိုးငါလုပ်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊ကျွန်ဆိုတာအရှင်သခင်ကိုအရာရာပေးဆပ်ဖို့၊ကိုးကွယ်ဖို့နဲ့အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ဘဲဖြစ်ရမယ်၊ဘာတစ်ခုကိုမှရယူဖို့မမျှော်လင့်နဲ့ဘယ်တော့မှလဲမတောင်းဆိုနဲ့ဘယ်တော့မှရမှာလဲမဟုတ်ဘူး၊ငါ့စိတ်ထဲမှာနင့်ကိုမကျေနပ်ရင်ဒါမှမဟုတ်ငါ့အတွက်လိုအပ်တယ်ထင်ရင်နင့်ကို

ပါးကွဲအောင်ရိုက်ချင်ရင်ရိုက်မယ်၊အရိုးကျိုးအောင်ရိုက်ချင်လဲရိုက်မယ်နင့်ကိုငါပိုင်တယ်ငါ့အတွက်ဘာအကြောင်းပြချက်မှမလိုအပ်ဘူး၊နင့်ခေါင်းထဲမှာဒါတွေကိုအမြဲသတိရနေအောင်ဒီအချိန်ကစပြီးငါ့ကိုသခင်မဖုရားလို့ဘဲခေါ်ရမယ်၊ငါမခေါ်ဘဲငါ့အနားကိုလုံးဝလာခွင့်မရှိဘူး၊ငါ့ရှေ့ရောက်တိုင်းအခုလိုဘဲအမြဲဒူးထောက်ထားပြီးငါ့ဒူးအထက်ကိုလုံးဝမော်မကြည့်ရဘူး၊ငါခွင့်မပြုဘဲအခုအချိန်ကစပြီးငါအပါအဝင်ဘယ်သူနဲ့မှစကားမပြောရတော့ဘူး၊နင်နဲ့ငါရဲ့ဆက်ဆံရေးကိုလဲဘယ်သူ့ကိုမှဘယ်တော့မှပြောပြခွင့်မရှိဘူး၊ငါ့အမိန့်မရဘဲညအိပ်ခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ညဖက်ဘယ်အချိန်အိပ်အိပ်မနက်(၅)နာရီထိုးတာနဲ့အိပ်ယာထပြီးငါခိုင်းတဲ့အစီအစဉ်အတိုင်းအလုပ်လုပ်ရမယ်၊ညအိပ်ယာဝင်ခါနီးတိုင်းနဲ့မနက်အိပ်ယာထတိုင်းငါ့ကုတင်ခြေရင်းမှာငါ့ကိုနင့်ရဲ့အရှင်သခင်မတစ်ပါးအဖြစ်ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ရှိခိုးကန်တော့ရမယ်၊အခုထိတော့ဒီလောက်ဘဲလိုအပ်ရင်ထပ်ပြီးစည်းကမ်းချက်တွေထုတ်အုံးမယ်”လို့ညွှန်ကြားချက်တွေအရှည်ပေးပြီးတစ်ဆက်ထဲမှာဘဲ“ကဲငါ့စည်းကမ်းချက်တွေလိုက်နာပြီးကျွန်ခံဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးရင်ငါခေါ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်းငါ့ကိုခေါ်ပြီးငါပြောတဲ့အတိုင်းကန်တော့နိုင်ပြီ၊သဘောမတူရင်လဲနင်ဒီအိမ်ကအခုအချိန်ကစပြီးထွက်သွားလို့ရတယ်”လို့ပြောပြီးကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတောင်းပါတော့တယ်။

သူ့စကားလုံးတိုင်းဟာသံလိုက်လိုဘဲကျွန်တော့်နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကိုဆွဲငင်ထိန်းချုပ်လိုက်တယ်၊ကျွန်တော့်အတွက်စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူးသူ့စကားဆုံးတာနဲ့ချက်ချင်းဘဲကျွန်တော့်နှဖူးကိုသူ့ခြေဖျားနားကကြမ်းပြင်နဲ့ထိအောင်ရှိရှိသေသေကန်တော့လိုက်ရင်း“သခင်မဖုရားခြေဖဝါးအောက်မှာကျွန်တော်တစ်သက်လုံးကျွန်ခံပါရစေ”လို့ခိုင်ခိုင်မာမာအဖြေပေးလိုက်တယ်၊သူကခြေဖဝါးတစ်ဖက်နဲ့ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကိုပွတ်ပေးရင်း“ငါ့ကျွန်အဖြစ်နင့်ကိုအခုအချိန်ကစပြီးတော့လက်ခံလိုက်ပြီ၊ကျွန်ပီသအောင်မခိုမကပ်အလုပ်လုပ်ပြီးခွေးတစ်ကောင်လိုသခင်အပေါ်မှာသစ္စာရှိရမယ်ကြားလား”လို့ကျေကျေနပ်နပ်ပြောပြီးကျွန်အဖြစ်အသိအမှတ်စပြုပါတော့တယ်၊ကျွန်တော့်ရင်မှာပျော်လွန်းလို့မျက်ရည်တောင်ကျခဲ့မိတယ်၊ခဏနေတော့ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်မှာတင်ထားတဲ့သူ့ခြေဖဝါးတစ်ဖက်ကိုဖယ်လိုက်ရင်း“မတ်တပ်ရပ်ပြီးနင့်အဝတ်တွေကိုအခုချွတ်လိုက်စမ်း”လို့ပြောတယ်၊ကျွန်တော်လဲရှက်ရှက်နဲ့ဘဲဝတ်ထားတဲ့ထမီလေးနဲ့တီရှပ်လေးကိုချွတ်လိုက်ပြီးမျက်နှာပူပူနဲ့သူ့ရှေ့မှာရပ်နေတုန်းသူ့ခြေထောက်တစ်ဖက်နဲ့ကျွန်တော့်လီးကိုလှမ်းကန်လိုက်ပြီး“ဒီလောက်သေးတဲ့ငွေးမျိုးတစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူးနင်တစ်သက်လုံးထမီဝတ်ထားဖို့ဘဲကောင်းတယ်”လို့ပြောတယ်၊ကျွန်တော်ရှက်လိုက်တာများသူကန်လိုက်လို့နာသွားတဲ့ငွေးဥကိုတောင်သတိမထားနိုင်တော့ဘဲ၊သူ့ရှေ့ကနေအခိုးအငွေ့အဖြစ်နဲ့ခဏလောက်ပျောက်သွားချင်နေမိတယ်၊(၅)မိနစ်လောက်ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကိုသူ့ခြေထောက်နဲ့ကန်ပြီးဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်စစ်ဆေးပြီးတော့မှ“နင့်ကိုယ်ပေါ်မှာယားနာတစ်ခုမှမရှိလို့နင်ကံကောင်းသွားတယ်မှတ်၊ရှိနေလို့ကတော့ဒီအိမ်ကနေအခုချက်ချင်းခေါင်းနဲ့ဆင်းသွားရမယ်၊ကဲငါမီးပိတ်လိုက်တော့မယ်ငါ့ခြေထောက်ကိုနှိပ်ပေးတော့”လို့ပြောပြီး၊ကုတင်ပေါ်မှာမှောက်ပြီးနေရာယူရင်း၊သူ့ခေါင်းရင်းအနားမှာရှိနေတဲ့မီးခလုပ်ကိုပိတ်လိုက်တယ်၊မမှောင်ခင်လေးမြင်လိုက်ရတဲ့ကုတင်ပေါ်ကမှို့မှောက်နေတဲ့သူ့ထမီအောက်ကဖင်နှစ်လုံးဟာသူမာနကြီးစရာကောင်းလောက်အောင်လှပါတယ်၊ကျွန်တော်သူ့ခြေဖဝါးလေးတွေကိုယုယုယယကိုင်လိုက်ပြီးတော့အသံတိုးတိုးနဲ့“ကျွန်တော်အဝတ်တွေပြန်ဝတ်ရတော့မလားသခင်မဖုရား”လို့မေးမိတယ်၊သူက“နင့်ကိုငါခွင့်မပြုဘဲစကားမပြောရဘူးလို့ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”လို့အသံမာမာနဲ့မေးပါတယ်၊ကျွန်တော်လဲကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ကိုင်ထားတဲ့သူ့ခြေဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကိုအမြန်လွှတ်လိုက်ပြီးလက်အုပ်ချီကန်တော့ရင်းနဲ့“ခွင့်လွှတ်ပါသခင်မဖုရား၊နောက်တစ်ခါထပ်ပြီးမဖြစ်စေရပါဘူးလို့အနူးအညွှန်တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်၊သူက“အိမ်ရှေ့ဖိနပ်စင်ပေါ်ကငါ့ဖိနပ်တစ်ဖက်ကိုနင့်ပါးစပ်နဲ့ကိုက်ပြီးသွားယူလာခဲ့”လို့အေးစက်စက်ပြောလာတယ်၊သူ့ကိုကြောက်တဲ့စိတ်ကကျောရိုးထဲအထိကိုစိမ့်ဝင်လာသလိုဘဲ၊သူအမြဲစီးနေကျကတ္တီပါဖိနပ်ပါးလေးတစ်ဖက်ကိုကျွန်တော့်သွားနဲ့ဖွဖွလေးကိုက်ပြီးယူလာလိုက်ပြီးတော့ကုတင်ပေါ်ကနေဆင်းလာပြီးခါးထောက်ရင်းရပ်နေတဲ့သူ့ခြေရင်းမှာလည်စင်းပေးလိုက်ပါတယ်၊သူကကျွန်တော့်ပါးစပ်ကသူ့ဖိနပ်လေးကိုယူလိုက်ပြီးတော့“ငါထုတ်ထားတဲ့စည်းကမ်းချက်မှန်သမျှကိုနင်တစ်သက်လုံးသတိရနေအောင်လို့နင့်ခေါင်းထဲကိုသေသေချာချာရိုက်ထဲ့ပေးမယ်၊လက်အုပ်ချီပြီးနင့်မျက်နှာကိုမော့ထား”လို့ပြောပြီးကျွန်တော့်ပါးကိုဖိနပ်နဲ့တစ်ချက်စရိုက်ပါတယ်၊ကျွန်တော့်ပါးတစ်ဖက်ပူကနဲဖြစ်သွားပြီးမျက်လုံးထဲမှာကြယ်တွေတောင်ပွင့်သွားတယ်၊“ဒါကငါခွင့်မပြုဘဲစ

ကားပြောလို့ရိုက်တာ၊နောက်ထပ်တစ်ချက်ကတော့ငါမခိုင်းဘဲနင်ဘာတစ်ခုမှလုပ်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာကိုနင်သိအောင်အဖြေပေးလိုက်တာ”လို့ပြောပြီးသူရိုက်ထားပြီးသားပါးကိုဘဲဖိနပ်နဲ့နောက်ထပ်တစ်ချက်ထပ်ရိုက်ပါတော့တယ်၊ပါးကွဲအောင်ရိုက်ရင်ဘယ်လိုနာသလဲဆိုတာကိုကျွန်တော်ပထမဆုံးကျွန်ဖြစ်ရတဲ့နေ့မှာဘဲကောင်းကောင်းခံစားတတ်သွားတယ်၊ဒုတိယအကြိမ်အရိုက်ခံရတဲ့အချိန်မှာတော့နားထဲကလေလေတွေထွက်သွားသလိုဖြစ်ပြီးပါးစပ်ထဲမှာလဲနေကြိုကျိုနဲ့ပါးစောင်ပေါက်ပြဲပြီးထွက်လာတဲ့သွေးစတစ်ချို့ရဲ့အရသာကိုခံစားရတယ်၊သူကဖိနပ်ကိုကြမ်းပြင်ပေါ်လွှတ်ချလိုက်ပြီး“ငါ့ဖိနပ်သူ့နေရာမှာသူပြန်ထားပြီးရင်ငါ့ခြေထောက်ကိုမြန်မြန်လာနှိပ်ပေးတော့”လို့ပြောပြီးရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီးလက်ဆေးတယ်၊ကျွန်တော်လဲသူ့ဖိနပ်လေးကိုပါးစပ်နဲ့ကိုက်ပြီးဖိနပ်စင်ပေါ်မှာသွားတင်ပြီးတာနဲ့သူ့ခြေထောက်ကိုနှိပ်ပေးဖို့သူ့ခြေရင်းကိုအမြန်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်သူ့ကုတင်ဘေးကကြမ်းပေါ်မှာဒူးတုပ်ရင်းနဲ့ကုတင်ပေါ်မှာမှောက်ရက်သားလေးမှိန်းနေတဲ့သခင်မဖုရားရဲ့ခြေသလုံးလေးတွေကိုစနှိပ်ပေးတယ်၊ပြီးတော့မှသူ့ပေါင်လယ်ရောက်တဲ့အထိဖြည်းဖြည်းချင်းကျွန်တော့်လက်ကိုရွှေ့ပြီးသူမနာမကျင်ရအောင်ဂရုတစိုက်နှိပ်ပေးရင်းနဲ့နူးညံ့ဖွေးထွေးတဲ့သူ့အသားဆိုင်လေးတွေကိုရက်ရက်ရောရောကျွန်တော့်ကိုကိုင်တွယ်ခွင့်ပေးတဲ့သူ့ကိုကြည်ညိုကြောက်ရွံ့ကိုးကွယ်နေမိတဲ့စိတ်တွေကျွန်တော့်ရင်မှာအဆမတန်တိုးပွားလာမိတယ်၊နာရီဝက်လောက်သူအနှိပ်ခံလို့အပြီးမှာတော့“ရပြီဆက်မနှိပ်နဲ့တော့”လို့ပြောအပြီးမှာသူကိုယ်တစောင်းလှဲလိုက်ပြီးသူ့ထမီအောက်ထဲကိုလက်လျှိုထဲ့လိုက်ပြီးသူဝတ်ထားတဲ့အတွင်းခံဘောင်းဘီလေးကိုကျွန်တော့်ရှေ့မှာဘဲဆွဲချွတ်လိုက်ပါတော့တယ်၊ပြီးတော့မှပင်တီလေးကိုသူ့လက်တစ်ဖက်နဲ့ကိုင်ထားရင်း“ငါဝတ်ထားပြီးသားဒီပင်တီကိုနင်ဘယ်လောက်မက်မောသလဲဆိုတာကိုငါကျေနပ်အောင်ပြောနိုင်ရင်နင့်ကိုဒီပင်တီပေးယက်မယ်”လို့သူ့လက်ထဲကပင်တီလေးကိုမက်မက်မောမောလိုက်ကြည့်နေတဲ့ကျွန်တော့်ကိုခပ်တိုးတိုးပြောတယ်၊ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာဝုန်းဒိုင်းကျဲပြီးနှလုံးသားတစ်ခုလုံးပြောင်းဆန်နေခဲ့တဲ့အချိန်ပါဘဲ၊သူရိုက်ထားလို့နာနေတဲ့ကျွန်တော့်ပါးကဝေဒနာကိုတောင်ခဏမေ့သွားတယ်“သခင်မဖုရားနဲ့ပတ်သက်တာမှန်သမျှကျွန်တော်ပြောမပြတတ်အောင်မြတ်နိုးပါတယ်၊တန်ဖိုးလဲထားပါတယ်၊သခင်မဖုရားကကျွန်တော့်ကိုချီးကျွေးရင်တောင်ကျွန်တော်မြတ်မြတ်နိုးနိုးစားမှာပါ”လို့လိုက်လိုက်လှဲလှဲပြောလိုက်တယ်၊ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့သူသာသာယာယာရယ်ပြီး“နင်ကငါပိုင်တဲ့ကျွန်ဘဲငါချီးကျွေးရင်လဲနင်စားရမှာဘဲငါ့အဆိပ်ကျွေးရင်လဲနင်စားရမှာဘဲနင်ငြင်းလို့မှမရတာ၊အထူးအဆန်းလုပ်ပြီးပြောနေသေးတယ်”လို့ပြောပြီးတော့မှသူ့ပင်တီလေးကိုကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး“ငါ့ပင်တီကိုနင်ဘာလုပ်မလဲဆိုတာငါကြည့်မယ်”လို့သူထပ်ပြောပြီးကုတင်စောင်းမှာခြေထောက်တစ်ဖက်ချိတ်ပြီးထိုင်လိုက်တယ်၊ကျွန်တော်လဲမရက်နိုင်တော့ဘဲသူ့ချည်သားပင်တီအဖြူရောင်လေးကိုလက်နှစ်ဖက်နဲ့တယုတယကျွန်တော့်နှာခေါင်းဝအထိယူပြီးသူ့စောက်ပတ်နံ့ကိုတစ်ဝကြီးအဆုတ်ထဲရှူသွင်းလိုက်တယ်၊သူ့စောက်ရေတွေနဲ့စိုရွှဲနေတဲ့ပင်တီလေးဆီကအနံ့ပြင်းပြင်းစောက်ပတ်နံ့ဟာကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကသွေးကြောမှန်သမျှကိုပူနွေးလန်းဆန်းစေနိုင်တာထူးခြားမှုတစ်ခုပါဘဲ၊ကျွန်တော်ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိအောင်ရှူရှိုက်နေလိုက်တာသူက“နင်ငါ့ဖင်နံ့ကိုတော်တော်မက်မောပါလား”လို့တောင်မှတ်ချက်ချယူရတယ်၊ကျွန်တော်တဝကြီးရှူရှိုက်လို့ပြီးတော့မှသူ့စောက်ရေလေးတွေနဲ့စိုစွတ်နေသေးတဲ့ပင်တီဂွကြားကိုအရသာခံပြီးယက်တယ်၊ကျွန်တော်လုပ်တာမှန်သမျှကိုသူမှတ်ချက်ထပ်မပေးတော့ဘဲအစအဆုံးကြည့်နေလိုက်တာ(၁၅)မိနစ်လောက်တော့ကြာမယ်ထင်ပါတယ်။

အခန်းထဲကတိတ်ဆိတ်မှုကိုသူ့အမိန့်အသစ်တစ်ခုနဲ့စတင်ဖြိုခွင်းလိုက်ပါတယ်“ဒီနားကိုလာခဲ့စမ်း”လို့သူ့ခြေရင်းနားကိုခြေထောက်နဲ့ညွှန်ပြပြီးသူ့အနားကိုရောက်တော့ကျွန်တော့်လက်ထဲကပင်တီလေးကိုယူပြီးအခန်းထောင့်ကထမီလှမ်းတဲ့အဝတ်စင်ဖက်ကိုအရင်လှမ်းပစ်လိုက်ပြီးတော့မှသူ့ခါးကထမီအထက်ဆင်စကိုဖြည်လျှော့လိုက်ရင်းသူ့ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုကျွန်တော့်ပုခုံးပေါ်မှာတင်လိုက်တယ်၊သူ့စောက်ပတ်ကထွက်လာတဲ့ညှီစို့စို့ရနံ့သင်းသင်းလေးကိုတောင်ကျွန်တော့်နှခေါင်းဖျားကရလာတဲ့အထိကျွန်တော့်မျက်နှာကသူ့စောက်ပတ်နဲ့နီးနီးနားနားရှိနေခဲ့တာပါ၊ကျွန်တော်ကိုယ့်တံတွေးကိုယ်ပြန်မျိုချပြီးသူ့စောက်ပတ်ကိုယက်ချင်တဲ့စိတ်ကိုမနဲထိန်းချုပ်ထားရတယ်၊ခဏနေတော့သူ့လက်တစ်ဖက်ကကျွန်တော့်ဆံပင်ကိုသူ့ထမီအောက်ထဲဆောင့်ဆွဲသွင်း

လိုက်ပြီးသူ့စောက်ပတ်နဲ့ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းထိကပ်သွားအောင်နေရာချတယ်၊စောက်ပတ်နံ့စူးစူးရှရှကကျွန်တော့်အသက်ရှူလမ်းကြောင်းကနေနှလုံးသားထဲအထိရောက်လာပြီး၏စောက်ရေတွေနဲ့စိုစွတ်နေတဲ့သူ့စောက်ပတ်နဲ့ထိတွေ့ထားရတဲ့ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းတွေကြောင့်ကြက်သီးတောင်ထမိတယ်၊သူ့စိတ်ကြိုက်အနေအထားရတော့မှကျွန်တော့်ဆံပင်ကိုသူလွှတ်လိုက်ပြီးတော့မှသူဝတ်ထားတဲ့ထမီအောက်အနားစကိုဆွဲပြီးကျွန်တော့်ခေါင်းတစ်ခုလုံးရဲ့အပေါ်မှာသေသေချာချာကိုအုပ်လိုက်ပါတော့တယ်၊သူ့ထမီအောက်ထဲမှာကျွန်တော့်အမြင်တွေအမှောင်ဖုံးသွားတော့တာပါဘဲ၊အသက်ရှူရတာလဲမွန်းကျပ်လာတယ်၊သူ့စောက်ပတ်နံ့ကတော့ကျွန်တော့်မျက်နှာပတ်ဝန်းကျင်မှာလှိုင်လှိုင်သင်းနေခဲ့တာကျွန်တော်တစ်သက်မေ့မရနိုင်ပါဘူး၊သူကကုတင်ပေါ်မှာကျောခင်းလိုက်ရင်း“နင်သိပ်ယက်ချင်တဲ့ငါ့ဖင်ကိုအခုစပြီးယက်တော့ငါအမိန့်မရမချင်းမရပ်နဲ့”လို့အမိန့်ပေးတယ်၊ကျွန်တော့်အိပ်မက်တွေတစ်ကယ်ဖြစ်လာတာယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး၊သူ့အမိန့်ရတာနဲ့ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းနဲ့အနီးဆုံးမှာရှိနေတဲ့သူ့စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားတွေကိုလျှာနဲ့အပြားလိုက်စယက်လိုက်တယ်၊ပူနွေးပြီးနူးညံ့တဲ့အတွေ့အထိနဲ့စောက်ရေလေးတွေစိုနေတဲ့စောက်မွှေးထူထူနဲ့သူ့စောက်ပတ်ရဲ့ချိုမြမြအရသာဟာကျွန်တော့်လျှာဖျားကနေတဆင့်ကျွန်တော့်အသဲထဲကိုစီးဝင်နေသလိုဘဲ၊သူ့စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားတွေကိုဘဲအငန်းမရယက်နေတဲ့ကျွန်တော့်ကို(၅)မိနစ်လောက်ကြာတော့သူကစိတ်မရှေတော့တဲ့အသံနဲ့“နင့်လျှာကိုအထဲအထိထိုးသွင်းပြီးသေသေချာချာယက်စမ်းဖင်တောင်စောက်သုံးကျအောင်မယက်တတ်ဘူး”လို့ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ခေါက်ပြီးပြောတယ်၊ကျွန်တော်အသားနာတော့မှန်ယိုလာသလိုဘဲ၊လီးကလဲလရေတွေစိမ့်ထွက်နေပြီးအဆမတန်ကိုငေါက်တောက်ကြီးထောင်မတ်လာလိုက်တာဆီးခုံတောင်အောင့်လာတယ်၊သူ့စောက်ခေါင်းထဲကိုကျွန်တော့်လျှာအဆုံးအထိထိုးထဲ့လိုက်ပြီးစောက်ရေတွေနဲ့ချိုမြနေတဲ့အတွင်းသားနံရံတွေကိုရှူးရှူးသွတ်သွတ်အငန်းမရယက်လိုက်တယ်၊သူအသဲခိုက်သွားတယ်ထင်ပါတယ်သူ့ဖင်ကြီးတွေကော့တက်လာပြီးသူ့လက်နှစ်ဖက်ကသူ့ပေါင်ခြံကြားကထမီနဲ့အုပ်ထားတဲ့ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုသူ့စောက်ပတ်နဲ့အတင်းဆွဲကပ်ထားတယ်၊ကျွန်တော်လဲအားတက်လာပြီးကျွန်တော့်လျှာနဲ့ယက်လို့ရတဲ့နေရာမှန်သမျှသူ့စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ၊စောက်စိနဲ့စောက်ခေါင်းထဲကိုနေရာလပ်မကျန်အောင်တလှဲ့စီမနားတမ်းယက်ပေးလိုက်တာနောက်ထပ်(၁၅)မိနစ်လောက်ကြာတော့သူ့ဆီကအသက်ရှူသံပြင်းပြင်းထွက်လာပြီးကျွန်တော့်ခေါင်းကိုလဲသူ့စောက်ပတ်နဲ့အရင်ကထက်ပိုပြီးတော့ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းသူ့ပေါင်ကြားထဲဆွဲကပ်လိုက်တဲ့နောက်မှာတော့သူ့စောက်ခေါင်းထဲကနေစောက်ရေကြည်တွေအတော်များများထွက်လာပါတော့တယ်၊ငံကျိကျိပြစ်ချွဲချွဲနတ်သုဒ္ဓါလိုအရသာထူးတဲ့ကျွန်တော့်သခင်မရဲ့မြင့်မြတ်တဲ့စောက်ပတ်ထဲကနေယိုစီးကျလာတဲ့စောက်ရေတွေကိုမြတ်မြတ်နိုးနိုးလျှာနဲ့အသေအချာယက်ယူပြီးတစ်စက်မကျန်စုတ်ယူမြိုချလိုက်ပါတော့တယ်၊

အဲဒီနောက်မှာတော့ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်မှာအုပ်ထားတဲ့သူ့ထမီကိုသူကဆွဲဖယ်လိုက်တယ်၊ကျွန်တော်လဲအဲဒီအချိန်ကျမှအပြင်လေကိုရှူခွင့်ရပြီးသူ့ပေါင်ခြံမှာအပြားလိုက်ကြီးကပ်လို့အဆီတစ်ထပ်အသားတစ်ထပ်နဲ့အမြှောင်းလိုက်ကြီးပြူးနေပြီးကျွန်တော်လျှာကိုအရသာထူးတွေပေးတဲ့သခင်မဖုရားရဲ့စောက်ပတ်ကြီးကိုမီးမှိတ်ထားတဲ့အခန်းထဲမှာနီးနီးကပ်ကပ်မြင်တွေ့ခွင့်ရတော့တယ်၊ကျွန်တော့်ပုခုံးပေါ်မှာတင်ထားတဲ့သူ့ရဲ့ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုသူအသာမပြီး“နင့်ကျောပေါ်မှာငါ့ခြေထောက်တင်မလို့နင်လေးဖက်အရင်ထောက်လိုက်၊ပြီးရင်ရှေ့ဖင်ယက်တာခဏနားပြီးနောက်ဖင်ပြောင်းယက်စမ်း”လို့အသံလွှင်လွှင်လေးနဲ့အမိန့်ပေးတယ်၊ကျွန်တော်လဲအလိုက်တသိလျှာကိုအပြားလိုက်သူ့စောက်ပတ်ကနေသူ့စအိုဝလေးဆီကိုမနားတမ်းယက်ပေးရင်းနဲ့နေရာရွှေ့လိုက်ပြီးသူ့သဘောကျလေးဖက်ထောက်ပေးလိုက်တယ်၊ကျွန်တော့်ကျောပေါ်မှာသူ့ခြေဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကိုကပိုကယိုနဲ့အလိုက်သင့်လေးပြောင်းတင်လိုက်ပြီးချီးနံ့သင်းသင်းလေးနဲ့သူ့စအိုဝဖင်ပေါက်ရှုံ့ရှုံ့လေးကိုမက်မက်မောမောယက်နေတဲ့ကျွန်တော့်ကို“ငါ့ဖင်ပေါက်အထဲထိရောက်အောင်နင့်လျှာကိုထိုးထဲ့ပြီးသေသေချာချာပြောင်နေအောင်ယက်စမ်း၊နင်စားဖို့ငါ့ချီးနဲနဲပါးပါးလောက်တော့အထဲမှာရှိရင်ရှိနေမှာ”လို့ပြောတယ်၊သူ့စကားကြားတော့ကျွန်တော်စိတ်တွေမထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင်အောင်လှုပ်ရှားလာပြီးသူ့ရဲ့ချိုတမြမြဖင်ပေါက်ထဲကိုယက်နေရင်းနဲ့ဘဲကျွန်တော့်လီးထဲကလရေတွေကြမ်းပေါ်ကိုသူ့အလိုလိုပန်းထွက်လာပါတော့တယ်၊ဒီလိုနဲ့မရပ်မနားသူ့အမိန့်အတိုင်းရှေ့ဖင်နောက်ဖင်ပြောင်းယက်ရင်းနဲ့(၅)ခါမြောက်သုပြီးသွားတဲ့အချိန်မှာတော့

ကျွန်တော်သောက်ဖို့စောက်ရေတောင်သူ့စောက်ပတ်ထဲကသိပ်မထွက်နိုင်တော့ပါဘူး၊အဲဒီနောက်မှာတော့သူကအင်မတန်ကိုနွမ်းလျှတဲ့အသံနဲ့“ဟော့ကောင်၊တော်တော့ထပ်မယက်နဲ့တော့ငါ့ဖင်လဲကျိန်းနေပြီ”လို့ခပ်တိုးတိုးလေးပြောတယ်၊ကျွန်တော်လဲအင်မတန်ကိုညောင်းနေပြီဖြစ်တဲ့လျှာကိုသူ့စောက်ပတ်ပေါ်ကနေပြန်ရုတ်သိမ်းလိုက်ပြီးအနားပေးလိုက်တယ်၊ကျွန်တော့်ဇက်ရောတစ်ချိန်လုံးသူ့ခြေထောက်ကိုကျောပေါ်တင်ပြီးထောက်ထားရတဲ့ဒူးနှစ်ဖက်ရောမခံမရပ်နိုင်အောင်အရမ်းကိုနာနေပါပြီ၊သူ့စောက်ပတ်ကိုယက်ခွင့်မပေးတော့ပေမဲ့သူ့ခြေဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကတော့ကျွန်တော့်ကျောပေါ်မှာရှိနေတုန်း၊ကျွန်တော့်မျက်နှာကလဲသူ့စောက်ပတ်နဲ့အနီးကပ်ဆုံးနေရာမှာရှိနေတုန်းပါဘဲ၊ကျွန်တော့်လီးလဲတောက်လျှောက်တောင်ရလွန်းလို့ထပ်မတောင်နိုင်လောက်အောင်အရမ်းပင်ပန်းနေပါပြီ။သူအဲဒီလိုပုံစံအနေအထားနဲ့အနားယူပြီးလို့သိပ်မကြာခင်မှာကျွန်တော့်ကျောပေါ်ကသူ့ခြေနှစ်ချောင်းကိုဖယ်လိုက်ပြီးလေးဖက်ထောက်ထားတဲ့ကျွန်တော့်လည်ဂုတ်ကိုခွလို့သူမတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးသူ့ထမီကိုကပိုကယိုလေးပြင်ဝတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာဘဲသူ့ခြေဖဝါးတစ်ဖက်ကကျွန်တော့်လီးကပန်းထွက်ထားတဲ့လရေတွေကိုနင်းမိသွားပြီး“ဟဲ့၊ကြမ်းပေါ်မှာဘာတွေလဲစီးကပ်စီးကပ်နဲ့”လို့ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်၊ကျွန်တော်အကြောက်လွန်ပြီးတော့တခါထဲသေသွားမလားတောင်ထင်မိတယ်၊သူကကုတင်ပေါ်မှာပြန်ထိုင်လိုက်ပြီးစိတ်မရှေတော့တဲ့အသံနဲ့“ဟဲ့၊ငါမေးနေတာမကြားဘူးလား”လို့သူ့ဖိနပ်နဲ့ရိုက်ထားလို့ရောင်ကိုင်းနေတဲ့ကျွန်တော့်ပါးကိုဒီတခါသူ့လက်နဲ့လှမ်းရိုက်လိုက်ပြီးထပ်မေးပါတယ်၊ကျွန်တော်နာလွန်းလို့မျက်ရေတောင်ကျမိပါတယ်၊ကျွန်တော်မဝံ့မရဲနဲ့ဘဲ“ကျွန်တော့်ဆီကနေသူ့အလိုအလိုထွက်လာတဲ့အရေတွေပါသခင်မဖုရား၊ကျွန်တော်တမင်တကာလုပ်တာမဟုတ်ရပါဘူး၊ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”လို့သူ့မေးခွန်းကိုရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ဖြေရင်းနဲ့ဘဲတဆက်ထဲတောင်းပန်လိုက်တယ်၊ကျွန်တော့်အဖြေကြားတော့သူကကျွန်တော့်လရေတွေကိုနင်းမိထားတဲ့ခြေထောက်ကိုကြမ်းပေါ်ကနေကျွန်တော့်ခေါင်းဝင်နိုင်လောက်တဲ့အထိအသာမလိုက်ပြီးတော့မှ“ကြမ်းပေါ်ကနင့်ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေကိုမယက်ခင်ငါ့ခြေထောက်ကနင့်ဟာတွေကိုအရင်ပြောင်နေအောင်လာယက်စမ်း”လို့အမိန့်ပေးတယ်၊ကျွန်တော်လဲကိုယ်တစောင်းလှဲလိုက်ပြီးသူ့ခြေဖဝါးအောက်ထဲခေါင်းဝင်လိုက်ရင်းသူ့ခြေချောင်းလေးတွေကြားထဲမှာနဲ့သူ့ခြေဖဝါးလှလှလေးရဲ့နေရာတစ်ချို့မှာပေနေတဲ့ကျွန်တော့်လရေတွေကိုအသေအချာယက်ပေးရင်းသူ့ခြေချောင်းလေးတွေပါစုတ်ပေးပြီးတော့မှကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲကိုရောက်လာတဲ့လရေတွေကိုကြိတ်မှိတ်မျိုချလိုက်ရတယ်၊သူ့ခြေဖဝါးကိုယက်လို့ပြီးသွားတော့ကြမ်းပေါ်ကကျွန်တော့်လရေတွေကိုကျွန်တော်ပြန်ပြီးယက်ရတဲ့အချိန်မှာတော့သူ့ရှေ့မှာကျွန်တော်ပျို့အန်မထွက်မိအောင်မနဲအားတင်းပြီးယက်ခဲ့ရပြီးပင်ပင်ပန်းပန်းမျိုချလိုက်ရပါတယ်။ကျွန်တော်လုပ်တာမှန်သမျှကိုကုတင်ပေါ်ကနေသူထိုင်ကြည့်နေပြီးသူကျေနပ်ပြီဆိုတော့မှ“ငါသေးပေါက်ချင်လာပြီ၊နင့်ပါးစပ်ထဲကိုပေါက်ထဲ့ပြီးနင့်ပါးစပ်ထဲကိုဆေးပေးမယ်၊ငါ့နောက်ကနေခွေးတစ်ကောင်လိုလေးဖက်ထောက်ပြီးအိမ်သာထဲကိုလိုက်ခဲ့”လို့သူပြောပြီးကျွန်တော့်ခေါင်းကိုကျော်ခွလို့တစ်လှမ်းချင်းလှလှပပလှမ်းလျှောက်သွားတဲ့သူ့နောက်ကနေလှုပ်ခါသွားတဲ့ဖင်အစုံကိုအခန်းမှောင်မှောင်မှာစိုးတဝါးမော်ဖူးပြီးကျွန်တော်လေးဖက်ထောက်ရက်သားလိုက်သွားပါတယ်၊အိမ်သာထဲရောက်တော့သူက“ကြမ်းပေါ်မှာပက်လက်လှန်ပြီးနင့်ပါးစပ်ကိုသေသေချာချာဟထား”လို့ပြောပြီးသူလိုချင်တဲ့ပုံစံရပြီဆိုတော့မှကျွန်တော့်ခေါင်းရင်းဖက်ကိုမျက်နှာမူလိုက်ပြီးကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှာခွပြီးရပ်လိုက်တယ်၊ပြီးတော့မှသူ့ထမီကိုပေါင်ရင်းအထိဆွဲမလိုက်ပြီးဟထားတဲ့ကျွန်တော့်ပါးစပ်အနားကိုသူ့စောက်ပတ်နဲ့အသေအချာချိန်ပြီးဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ပြီးတော့မှသူ့စောက်ပတ်ထဲကထွက်လာမဲ့သေးတွေကိုမျှော်လင့်စောင့်စားနေတဲ့ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုသူ့ရဲ့ဒူးနှစ်ဖက်ကြားကငုံ့ကြည့်ပြီး“တစ်စက်မှကြမ်းပေါ်မဖိတ်စေနဲ့ငါစပေါက်တော့မယ်”လို့သတိပေးလို့အပြီးမှာတော့ပူနွေးနွေးသူ့သေးတွေကပွင့်အာလာတဲ့သူ့စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ဖက်ကြားထဲကနေပြီးအစွမ်းကုန်ဟထားတဲ့ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲကိုအလုံးအရင်းနဲ့ဝင်လာပါတော့တယ်၊ကျွန်တော်လဲပါးစပ်ထဲရောက်လာသမျှသူ့သေးတွေကိုသေသေချာချာတောင်အရသာမခံနိုင်ဘဲဆက်တိုက်အမြန်မျိုချနေတာကိုသူကဒူးနှစ်ဖက်ကြားကအသေအချာငုံ့ကြည့်ရင်းနဲ့သူသေးပေါက်တာကိုခဏရပ်လိုက်ပြီး“နဲနဲဘဲကျန်တော့တယ်ဒီတစ်ခါသေသေချာချာအရသာခံပြီးသောက်ကြားလား”လို့ပြုံးပြုံးလေးပြောအပြီးမှာတော့ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲကိုသူ့စောက်ပတ်ထဲကကျန်နေသေးတဲ့သေးတွေကိုဖြေးဖြေးချင်းပေါက်ထဲ့ပေးတယ်၊သူ့ရဲ့အနံ့စူးစူးငံကျိကျိပူနွေးနွေးသေးတွေကိုကျွန်တော်အရသာခံသောက်ရင်းသူ့ကိုပိုပြီးတော့တန်ဖိုးထားချစ်မြတ်နိုးပြီးကိုးကွယ်မိတဲ့စိတ်တွေအတိုင်းမသိပိုတိုးပွားလာခဲ့ရပါတယ်၊

သူသေးပေါက်လို့ပြီးသွားတော့ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်ကနေထပြီးအိမ်သာအိုးပေါ်မှာပြောင်းထိုင်လိုက်ရင်းဖင်ဆေးဖို့ရေထဲ့ထားတဲ့ဇလုံလေးထဲကရေကိုဖင်ဆေးတဲ့ခွက်နဲ့ခပ်ပြီးသူ့ဖင်ကိုဆေးရင်းနဲ့“နင်အခုအချိန်ကစပြီးရေသောက်ချင်ရင်ငါဖင်ဆေးတဲ့ဒီခွက်နဲ့ဘဲဒီအိမ်သာထဲမှာလာသောက်ရမယ်၊ဒီညနင်မျက်နှာသစ်မနေနဲ့တော့နင့်မျက်နှာမှာပေါ်ကနင်သိပ်မက်မောတဲ့ငါ့သေးနံ့တွေငါ့ဖင်နံ့တွေနဲ့ဘဲငါ့ကုတင်ခြေရင်းကကြမ်းပေါ်မှာဒီညအိပ်လိုက်တော့”လို့ပြောပြီးသူဖင်ဆေးလို့ပြီးသွားတော့၊အိမ်သာအိုးပေါ်ကထလို့မှန်တင်ခုံရှေ့ကိုတစ်လှမ်းချင်းလျှောက်သွားပြီး၊မှန်တင်ခုံရှေ့ရောက်တော့နက်မှောင်လှပတဲ့သူ့ဆံပင်တွေကိုအမှောင်ထဲမှာဘဲဘီးတစ်ချောင်းနဲ့သတ်သတ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်ဖီးနေရင်းနဲ့လေးဖက်ထောက်ရက်သားသူ့ဖင်နောက်ကခွေးတစ်ကောင်လိုကပ်လိုက်လာတဲ့ကျွန်တော့်ကိုနောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ“ငါအိပ်တော့မယ်၊နင့်အဝတ်တွေပြန်ဝတ်ပြီးရင်နင်လဲအိပ်တော့၊မနက်(၅)နာရီထိုးလို့နင်အိပ်ယာကနိုးတာနဲ့နင်လုပ်ရမဲ့အလုပ်တွေကိုငါစာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ရေးပြီးထမင်းစားပွဲပေါ်မှာတင်ထားပြီးပြီ”လို့ပြောအပြီးမှာအိပ်ယာဝင်ဖို့သူ့ကုတင်ပေါ်ကိုလှလှပပတက်သွားပါတော့တယ်၊နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ကြီးပေါ်မှာစောင်ပါးလေးတစ်ထည်ကိုခါးအထိခြုံပြီးကိုယ်တစ်စောင်းလေးလှဲအိပ်နေတဲ့ကျွန်တော့်အရှင်သခင်မအန်တီရှယ်လီကိုကြမ်းပေါ်ကနေမြတ်မြတ်နိုးနိုးဒူးထောက်ကန်တော့အပြီးမှာတော့၊သူ့ကုတင်ခြေရင်းနားကကြမ်းပြင်ပေါ်မှာဒူးနှစ်ဖက်ကိုကွေးလိုက်ရင်းကျွန်တော်ဝတ်ထားတဲ့ထမီအပြဲလေးကိုပုခုံးပေါ်ရောက်တဲ့အထိဆွဲခြုံလိုက်ပြီးကျွန်ဖြစ်ရတဲ့အရသာကိုကြည်ကြည်နူးနူးခံစားရင်းနဲ့နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်ပျော်သွားပါတော့တယ်။

lwin.uko@gmail.com